

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL . . .

50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT . . .

10 »

L'arbre de Noel de Catalunya

Jo he vist l'arbre de Noel de Catalunya.

Es un pí. Es un pí alterós, robust, espes-sísim. Se troba vora la mar, en la costa del golf de Roses. L'he conegut en una de les noves excursions empordaneses. Aquest pí es l'història, es l'història feta vegetal. Aquest pí es una especie de Vischnú; ha estat déu diferents voltes, i desde la seva superba vegetativitat ha rebut l'adoració de ben diverses gentades.

Els celtes ja l'amararen de sacrifici. Quan els grecs de Rodes desembarcaren a sota d'ell, fermaren els navilis a la soca, i la tremolor de la mar animá de sordes inquietuts el riu de la resina qui pujava. Desde les veïnes colonies, jovincels amb noms de musa acudien a portar ofrenes votives a la driada qui hi habitava i destilaren, de la resina, subtils essències per als seus cabells. Poc a poc, una ciutat, avui morta, se formá entorn del tronc. Un areópag dictava justícia sota l'esponerosa copa, i una ágora se protegí del sol amb les seves fulles d'espina.

D'allà enfora, ben aviat arribá el retrunyir de les tropes d'Aníbal qui passaven el Pirineu. L'arbre seguía cantant.

Un bell dia, arribá a la costa un pobre vaixell, i va saltar a terra un home petit, lleig, lleganyós, fent visatges extranyos de follia. Sota l'arbre, davant les gents acudides a la arribada, aquell home va fer una prédica de foc: l'Enviat de Déu havia pres forma humana, i els homes l'havien mort en creu; però la seva sang redimiria el mon. «Estimeu-vos i creieu. Uniu-vos per el bé, constituïu-vos en església. Jo soc Pau de Tarse, que'l Crist, fill de Déu, ha escullit per a portar la bona nova an aquestes terres, hereves de la Grecia on vaig començar la meva predicació entre els gentils.»

I una petita assemblea de neófits, una minúscula església, la primera d'Iberia, va néixer sota el pí, sota el pí sagrat.

Passá temps. Catalunya nasqué. Els castells qui li donaren nom, com a Castella, florien sobre les terres ermes. Un comte de Empuries va embarcar-se, sota el pí, per a la conquesta del Sant Sepulcre. La comtesa, a l'ombra verda, el mirava partir. Des d'allavors, sota aquell dosser, la comtesa dictá la seva justícia senyorial, fins que la nau del comte torná a lligar-se a la mateixa soca on s'era fermada la nau rodia.

Vetaquí que un jorn arribá an el brancatge del pí una remor desacostumada: els page-

sos se redreçaven del solc, aixecaven els braços al cel, invocaven justícia contra el senyoríu de la terra, clamaven al rei com a lliberador. Des d'aleshores un nou esperit s'apoderá de l'ànima vegetal del pí. Se deia: LLIBERTAT. L'aire de Grecia, l'aire del temps originari i fonamental, torná a ferir les rames sonores d'aucells. L'ombratge del pí cobrá aspectes i remors de plaça pública. Entorn de la soca s'hi ballá per primera vegada, una sardana qui era al mateix temps cant d'amor, cant de guerra i cant de temple. La divinitat vegetal del pí tornava a esser com aquella dona celestial que adoraven els de la nau grega. Palas, dona intermitja entre la deesa del goig i el déu de l'homicidi son amant; dona, en fi, de guerra i de pau, d'escut i de filosa. L'arbre se sentia al mateix mantí d'arada i fust de llança; mástil de vaixell i massa de lluitador.—Catalunya se completava.

Un altre adormiment caigué sobre l'arbre. Per moments, els pirates de Berberia, els romàntics rebels de la mar, ancoraven la nau sinistral a l'ombra del pí, una ombra qui tombava sobre l'aigua com un mantell negre; i la nau s'en tornava carullla de presa, ofegant una cridoria de catius.

Catalunya ha reascut a l'ombra del pí, del pí simbólic. La comtesa s'asseu altra volta devora el tronc vell i robust, venerable i patriarcal, coronat de cantadices de poeta-aucell, ungit d'essències de cabellera femenina, tremolós d'ecos de sardana, ombrejat de llegendes, animat d'història.

Peró a la vella soca s'amarren avui les naus de tota la terra, en un empori de noves colonitzacions espirituals. Aquesta es la grandesa del terror nostre. Jo he sentit entre el ramatge del pí la cançó de totes les aucellades, acudides a l'hospitalitat d'una costa qui no coneix la noció d'extranger. ¿No serà la nostra comtesa Catalunya, eternament rejuvenida, una Nausicaa per a qui tots els Ulisses son compatriotes i benvinguts? En les branques hi ha mástils per a totes les banderes; i entre el bosc dels vaixells fermats a la ribera, n'hi ha un, encare invisible i fantàstic, qui demá portará a les altres costes, a l'ombra d'altres pins, en el solar d'altres emporis, una gran veu qui dirá també: Catalunya.

I en els rams de l'arbre de Noel hi haurá presents per a totes les fillades de l'esperit de Catalunya, qui acudirán de tots els vents.

GABRIEL ALOMAR.

IDEOLOGIES

EL DRET DE PROPIETAT

Creuen, o fingeixen creuer, els senyors economistes, que'l dret de propietat tal com se vé enténent i practicant des d'èpoques llunyanes, es un principi etern de justícia social que, per l'exuberant moralitat equitativa de que's troba impregnat, jamai desapareixerá de la terra.

Es dir, que segons entenen aquests senyors honorables—apoiant-se en les poderoses raons en que es fonamenta i inspira el Dret escrit—el mal social no té remei possible, ja que'l formula la eternitat del dret de propietat privatiu, formulen també la desheretació en que viu l'anomenat quart estat social, no regoneixent a ningú el dret redemptor i justicier de reformar la societat en sentit socialista, perquè aixó, segons asseguruen els defensors del capitalisme, de la Iglesia i de l'Estat, és contrari a tota llei divina i humana...

Sí; serà contraria, senyors legisladors, eximis i sapient economistes; la reforma del règim actual en sentit francament socialista, serà realment contraria a tot lo disposat per les lleis divines i humanes establertes per vosaltres per a viurer i medrar, dolça i plàcidament, a expenses del treball agé, però no ho és pas, certament, a les lleis naturals. I el poble, el poble-crist vilment atropellat per la llei i per la força, i amb el poble els grans caràcters del segle que comença, atenen-se amb tot i per a tot a les sabies lleis dictades per la Naturalesa, lleis justes i dignificadores, per vosaltres tan menyspreuades, promourá en son dia la gran reforma, reintegrant les coses a son estat primitiu de llibertat natural, comunaltzant les riqueses socials i agermanant als homes, sens distinció de classes, races ni colors, en les tendres efusions de l'amor fraternal.

LUDOVIC PETRUS.

De molt mal grat

Sí, ho confesso, de molt mala gana torno a agafar la ploma per a ocupar-me de lo que diu aquest senyor Sitjes respecte a lo per mi escrit en motiu de lamentar-me de que hi haguessin republicans federals que opinessin que no havíem de pendre part a la lluita electoral per a evitar, deien, que'ls nostres representants en l'Ajuntament es contaminessin de la responsabilitat de la *bancarrota* municipal originada per haber-se suprimit l'impost de consums, i tan de mala gana reprenc la ploma que si pogués contar en que tothom en general tingués clar criteri per a discernir les coses degudament, jo no escriuria ni una lletra més dirigint-me a aquest senyor Sitjes, amb la seguretat de que tots quants haguessin llegit els nostres escrits trobarien encertada la meva determinació, però com que de Ramons Sitjes n'hi ha d'altres, podrien interpretar malament el meu silenci, existint, com existeix, la promesa que tinc feta, i si fins aquesta no hagués sigut donada expressament em guardaria

de baixar en el nivell on s'ha col·locat aquest senyor, al que sempre em penediré d'haber-li donat beligerància, perquè per a contestar a quatre vulgaritats recullides del carrer—que éll en diu de la opinió pública—i a algunes afirmacions sense fonament, com la de dir que la supressió dels consums és una obra entorpidora, i que ha estat portada per les dretes, no mereixien la pena de ser contestades, com semblants a ellas, excepció de les dugues últimes a que em refereixo, ja que aquestes son completament noves, les hi vist estampades en altres periòdics de la localitat i les hi despreciades, però aquesta vegada les hi donaren acullida en SABADELL FEDERAL i així em temptà per arrancar-me la promesa de que les contestaria, quina promesa me penedí d'haver-la feta des del moment que llegí *A un conseqüent*, en el número següent, perquè donat el seu contingut, ja no era sols allò de contestar carregant-se de paciència per lo engorrosos que es fa l'haver d'anar repetint lo que ja s'ha dit mil voltes, sino que ja no ho podia fer amb aquell tò i aquelles maneres de consideració i respecte vers el contrincant amb qui es discuteix, que és la forma més agradable i correcta, i a la vegada, la única apropiada per a convencer an algú, sino que ho havia de fer amb el mateix tò i diàpassó que ho feia éll; per així vaig determinar no parlar-ne més a pesar de lo promès, però aquest senyor s'obstina en posar-me davant de la vindicta pública i ara jo no sé que és pitjor, si callar o parlar, i determino parlar, però ho repeteixo ho faig de molt mala gana.

¿Quí és vosté, senyor Sitjes, i quí o quí l'ha autoritzat per a posar en tela de judici el meu republicanisme per tota contestació a un article que tot éll és més doctrinal que altre cosa? encertat o desencertat, que així era lo que s'havia de discutir. ¿Per quí i amb quin fonament suposa vosté que el no parlar jo abans de les eleccions de l'assumppte que vosté voldria, ho faig per la temença que tinc de posar a les dretes en evidència davant del cos electoral com autores de la «obra entorpidora» de la supressió de l'impost de consums, i per consegüent en perill de la derrota? Si així ho diu sense un motiu que ho justifiqui ni una raó que ho aboni, perquè tothom sab que és una falsetat l'afirmar que la supressió de l'impost de consums a Sabadell l'han portada les dretes, sino que precisament son les esquerres les que l'han portada. ¿Quí hauria dit si a les injúries que profereix an el senyor Grau li hagués contestat allavors que el que parla d'aquella manera de dit senyor, coneixent-lo i sapient quina feina ha sigut la seva a l'Ajuntament, comet una villania, i si ho diu sense coneixel i ignorant amb la forma que ha complert el seu comés a la Casa Comunal, es fa culpable d'una llaugeressa imperdonable pels homes que tenen en alguna estima el propi honor? Aleshores m'hauria dit, i fins a cert punt alguna apariència hauria abonat la seva apreciació, que presentant-se el senyor Grau per candidat enfront de la nostra candidatura, la alabança vers la seva persona en vigília d'eleccions, equivaldria a una traïció a la candidatura de coalició republicana, i no obstant, no hauria fet més que complir amb un deure de caballerositat, perquè jo que sé qui és la persona del senyor Grau; jo que hi tingut ocasió de comprovar que quan ha parlat o ha pres alguna determinació dintre l'Ajuntament no s'ha aturat mai a calcular si éll en sortia beneficiat o perjudicat; jo que he pogut apreciar que dintre son esperit metodista i ordenador s'hi manifesta un sentiment casi infantil, quan dels humils s'ha tractat, canviant aquella infantesa en regi-

dés de jutge, al trobar-se enfront d'algún privilegiat per la fortuna negant-se a secundar aquells seus sentiments, lo que li ha valgut perdre algunes amistats dintre ses relacions que éll amb altivesa ha despreciat, no puc parlar d'altre manera, m'ho aconsellen i m'ho exigeixen les més rudimentaries regles de la honorabilitat de l'home.

Doncs afegeixi, senyor Sitjes, a tot lo dit, que jo estic plenament convençut que la supressió de l'impost de consums a Sabadell ha sigut obra de les esquerres i no de les dretes; jo que conceptuo que treballant els federals per la consecució d'aquesta obra han sigut conseqüents amb el programa del malaguanyat Pi i Margall; que estimo que suprimint els consums s'ha fet un gran bé a les classes humils en general; jo que'm sentó orgullós de perteneixer an aquesta tendència de la política, que habent lograt suprimir els consums hem prestat un gran servei en el progrés; jo que tinc datos a la vista que proven que hem portat la moralització a la administració econòmica de l'Ajuntament, que hem salvat la seva hisenda assegurant son estat financer, i tot així estic disposat a provar-ho, i per últim sàpiga que l'article «Les eleccions municipals i l'estat econòmic de l'Ajuntament» me fou suplicat per un dels redactors de SABADELL FEDERAL que tement que a la indiferència de molts se sobreposaria la voluntat dels pocs que no capien o no volien entendre la obra de la supressió dels consums i que aquesta ignorancia els feia opinar que no habien d'anar a la lluita electoral, es dirigí a mí que coneixia la meua opinió i competència en aquest assumpte, i es farà càrrec de lo injust que ha estat al jutjar-me com un jutge i a la vegada compendrà, si li queda una mica de raciocini, qui té més raó, vosté o jo, de queixar-se de que donguin cabuda a les columnes de SABADELL FEDERAL a segons quins escrits.

Calculi doncs si tenia raó de despreciar amb el meu silenci les seves insidies, i si m'en resta ara per a dir-li que en articles successius aniré provant a la opinió pública amb tota profusió de datos, quantes afirmacions porto fetes en aquest, però sense dirigir-me ni recordar-me de vosté per res absolutament, per considerar que's fa indigne d'aquesta atenció qui, com vosté, s'atraveix a fer la acusació, sense com va ni com costa, que més gran es pugui fer a un home dintre l'ordre polític, i que per la seva pròpia gravetat no es pot fer si no es prova de monera clara i diáfana.

Sols me resta dir, perquè no es cregui o digui (gat escarmentat...) que la incògnita del pseudònim m'ha donat més valor per a escriure com ho he fet: a la redacció de SABADELL FEDERAL están per mí autoritzats per a dir-li com me dic i qui soc; ben al revés de lo que m'ha succeït a mí, que a l'anar-me a enterar de qui era vosté, que, a pesar de posar en el peu de sos escrits un nom i apellido, no m'han sapigut, volgut o pogut dir qui era.

UN CONSEQÜENT.

ECOS

Si fossim un poble miserable i postergat, sense portar en l'ànima cap ideal d'ascensió, en aquesta nit inefable de Nadal plena d'incògnits misteris i d'extranyes litúrgies, encendríem a cada carrer una foguera, i tocaríem el pandero i la simbomba seguint la vulgar tradició de la Noche buena. Però no. Nosaltres hem aristocratitzat aquesta nit famosa de l'adveniment del Galileu en l'estable de Jerusalem. N'hem fet d'ella un

prodigi d'hores llibertines; mercès a les estrenes que'ls burgesos generosos posen a totes les butxaques. L'autoritat permet tots els jocs il·lícits, les cases non-sanctes ofereixen als homes les seves proxenetes, reminiscències d'aquella Maria de Magdala, i les iglesies s'il·luminen profusament per a que resulti més àvida la curiositat de la missa del gall. Els enamorats teixen en ella un idili més, i el cant del gall, és per ells aquella alosa que sentien el Romeu i la Julieta.

Peró més que les dolces sensacions d'aquesta nit tradicional, més que l'atzar dels jocs, més que les traviates perdudes, més que la missa matinal amb sons d'orga i cantàbils, més que'ls pessebres ingènus, més que les felicitacions cursis, hi ha la tradició fastuosa dels menjars suculents. Nadal per a nosaltres està en l'estómac, sense distinció de creències ni dogmes. Avui en la plaça mercat serà un prodigi de varietats, de productes excel·lents per a la boca, de coses delicades i riques per a satisfacció dels gourmets casolans. Allà totes les viandes, totes les fruites, totes les llegums imaginables, allà també tots els animals de pel i ploma morts en holocauste del nostre apetit refinat; totes les grasses condimentades, tots els marisques que la mar ens ofereix... Així tindrà un color extrany matitzat per la fosca i la llum. Ajuntem-hi ara la riquesa dels aparadors plens d'extranyes coses, sense faltar-hi els vins de mes fama i els turrons i les neules que son l'alegria de les taules familiars. Pendrà aires de conte de Mil i una nit, ple de boiroses fantasies. A davant d'aquesta exhuberància, podríem preguntar a la Naturalista, com Sterne, la causa de que'l menjar ens sigui tan agradable. A la visió seva percibiríem la grassa rialla d'en Rabelais. i Gargantua obrint les seves fauces formidables.

El Nadal pert així tota la seva poesia i tota la seva grandesa, descendint a la golafreria de la baixa plebs. Qui es recordarà dels mites religiosos després d'un dinar pantagruèlic? No, no, el Nadal ja no és de l'Església, el Nadal ja es del poble, l'etern befat que fa en aquest dia una bona libació. Com Pasqua amb les caramelles, com el Corpus, amb l'iniciament de l'istiu i les seves bel·leses, com Sant Joan, amb la glorificació de l'amor, com Nadal per la satisfacció d'estómacs. Ella hi posa en totes aquestes diades, la decoració dels seus rituals cursis. Per així ara, mentres el dolor del part s'inicia en el ventre de la verge, a cada casa un Trimalcí prepara el seu banquet.

JOHANNAN.

Diada de la Llengua Catalana

Convocada pel Centre Català, tingué lloc dilluns al vespre en el seu estatge una reunió de representants d'entitats i periòdics locals a l'objecte de pendre acords respecte de la celebració a nostra ciutat de la «Diada de la Llengua Catalana».

Segurament per haver-se fet la convocatòria amb curt plaç, s'hi notava l'absència d'algunes entitats de les que en els seus actes i documents rendeixen homenatge a la nostra estimada llengua, i per així els congregats, en bon nombre no obstant, ens concretarem solament a aprobar les conclusions adoptades per l'Assamblea de Barcelona i a nomenar una comissió que's posés amb relació amb el Comité Executiu central, deixant per una pròxima reunió, a la que hi serien convocades novament les entitats no representades, l'ultimar el programa de la Diada a Sabadell.

Aquesta reunió tingué lloc abans d'ahir vespre, vegent-se molt concorreguda. Els acords adoptats en ella són:

1.er Presentar a l'Ajuntament una petició sotscrita per les representacions de les entitats adherides, a fi de que en la vida municipal sigui usada i honorada la nostra llengua, i així mateix fer-li constar la complacència amb que's veu l'ús de la mateixa en alguns dels seus actes oficials.

2.^{on} Dirigir les indicades entitats una exortació als mestres de les escoles públiques i privades de la ciutat per a que ensenyin a llurs deixebles de llegir i escriure correctament la llengua catalana i adoptar aquesta com a base de les demés ensenyances.

3.^{or} Celebrar en el Saló d'actes de l'Ajuntament una sessió solemne que sigui ratificació de les conclusions adoptades per l'Assamblea de Barcelona i enaltiment de la nostra llengua, designant an aquest objecte a significades personalitats de la cultura catalana.

Ademés es prengué l'acord de portar a efecte alguna iniciativa però de fàcil execució, vist el curt terme de dies de que's disposa.

La celebració de l'esmentada Diada serà la resposta necesaria als recents agravis que s'han infligit a la nostra gloriosa llengua en el Parlament espanyol.

Nosaltres comprenent el dret que tenim els catalans a usar la nostra llengua en les corporacions públiques, aixís com també en tots els nostres actes, ens sumarem amb gust a aquest homenatge i voldriem que els demés periòdics de Catalunya fessin altre tant a fi de que quedés ben exterioritzat el disgust del poble català per tan greu com imperdonable ofensa.

De Democracia

Créc que la democràcia no està prou compresa, perquè un govern purament demòcrata deu ser responsable.

Hi ha necessitat de fer comprendre al poble tot el valor positiu de la paraula LLIBERTAT; i té necessitat de saber-ho, per no confondre la llibertat amb llibertinatge. Sols comprenent-ho, s'és digne de gaudir els beneficis que la democràcia reporta; comprenent-ho s'està preparat per a gosar de la seva acció.

El poble que no comprén els deures i drets que l'hi imposa la democràcia, és incapacitat, no està en estat de gosar d'ella; abans necessita una força severa que l'imposi i l'eduqui en el coneixement dels devers amb els demés i els drets que com a ser humà li correspon. Aquesta evolució el farà acreedor a ésser regit com son estat mereixi. Així és: un cop feta la evolució, tota vegada que'l poble sab en ideals tot lo que deu saber, està en la altura moral d'aquells, com és natural, aixís com ha evolucionat, el poble, ascendentment, també, de la mateixa manera deu evolucionar la forma de govern, dic govern quan tindria de dir forma d'administració, perquè, quan els pobles estiguin capacitats i estigui en son sí la democràcia, sobrarà la forma de la força en la qüestió gubernamental, evolucionant aquesta a un modo purament administratiu.

Quan els homes sàpiguen lo que deu en-

tendre's per llibertat i la sentin, sabrán fer-ne ús. Aleshores les lleis dels pobles, tindrán d'ésser adequades a tan bella época. sobrarán les lleis d'imposició arbitraria, n'hi haurá prou amb reglamentacions d'economia política administrativa. En quant a drets de l'home i a deures socials, una llei igualitaria ben entesa per tots i complerta rigurosament. L'estat moral de cada hù ho imposaria. Els homes no voldrán pas tancar la seva patria dintre un poble, regió o nació; sino que voldrá fruir-la més gran, fent del mon una sola patria, ja que a les necessitats d'un home hi tindrán que concórrer tots.

No hi ha dubte; tan sols les idees democràtiques evolucionen sempre a les necessitats de l'epoca, sempre a major progrés, portarán el millorament dels homes en tots els aspectes de la vida, les gerarquies serán s'hi son, solament honorífiques, ja en les ciències, en les arts o en les indústries, segons la capacitat, i així servirán d'espòl s'avivin les intel·ligències, amb el sol objecte d'aprofitar-les pel bé comú.

Treballar per la evolució progressiva dels homes, és un deure amb els nostres ideals.

Els pobles que pel progrés treballen, progrés en tot el sentit de la paraula, son pobles que viuen; els que així no fan, son pobles morts.

Posant nostre esforç, lluitant per conquerir el progrés, és treballar pels nostres ideals, no refúsem cap ocasió, que no ens aturin petiteses indignes dels homes que miren endavant.

A fer feina doncs, per la DEMOCRACIA, que és LLIBERTAT i PROGRÉS.

EMILI TARRIDA.

DE SANTA PERPETUA

Para que se enteren

Con honda pena, pero, con el orgullo del deber cumplido hablé y he hablado siempre, alto y claro ante el público sensato, y, hasta ante esa masa inconsciente que nada ve, ni oye, ni sabe y, lo peor aun es que no se preocupa nunca por el mal camino donde les conduce *un canalla cualquiera*, sirviendo en estos casos como juguete de los *malvados que tienen la suerte de alentarlos*, propalando especies más que calamitosas, *infames*, contra seres dignos e inocentes.

Desde la publicación de mi último escrito, fecha 24 Abril próximo pasado, inserto en el n.º 86 de este mismo periódico, correspondiente al día 1.º Mayo del actual año, y a pesar de las enérgicas acusaciones, atribuyendo a Francisco Bayó Morera gravísimos actos punibles, cometidos con todo descaro, publicados con letras de molde y denunciados en legal forma, echándole en cara además, sus hechos criminales, nada contesta, continuando su mal modo de obrar o sus perversidades.

¿Porqué las personas designadas para cuidar de que se observen las leyes y para castigar a los infractores, no cumplen la misión que se les confió? ¿Será cierto lo que dice el Bayó y su *Ferminito*, ante el

público y por alguna barbería que el Juzgado no perseguirá nunca los actos punibles por ellos cometidos?

Seres viles, los que me difamais sin que yo lo oiga, si teneis algo que pueda afearme, publicadlo en la forma que lo hago y poned al final vuestros nombres. Los que acusan y difaman ocultamente y con insidias, son unos miserables cobardes que hieren por la espalda y en obscura noche.

Las personas dignas andan derechas, por nada ni por nadie ocultan sus nombres, dicen las cosas cara a cara: *únicamente los criminales proceden sin ser vistos ni oídos*; no se atreven éstos a probar nada de cuanto relatan veladamente, *inícuo Bayó y demás comparsas*.

He pasado casi toda mi juventud en concepto de empleado, entre los Ayuntamientos de Rubí, Masquefa, San Quirico de Tarrasa y en el Excmo. de la ciudad de Barcelona. Vengan los documentos oficiales, copíense las actas todas a que mi humilde persona se refieren y entonces podrá el público sensato juzgarnos, convenciéndose de lo contrario que *algunos viles, infames y beodos* propalan cobardemente.

Al descarado y cínico Bayó se le acusa de haber prestado declaración en causa criminal *como testigo falso*; de varios delitos *de estafa, de timador atrevido, de falsificador de documentos públicos* y de otros actos punibles y deshonorosos, todos, con circunstancias agravantes.

Cuanto acertaron *aquellos*, al afirmar que la autoridad política es imposible en la sociedad honrada. Los funcionarios que invocan la Ley y a ella no se atienen, son de la escuela de Caifás y de Pilatos, pero no la de Cristo; cuan sarcástico resulta que se haga al crucifijo testigo mudo de malos procedimientos. La ley no es ley, y la ley que no es justa, es papel mojado y tiranía, que ninguna persona digna está obligada a cumplir y que *ningún tirano* puede imponer, y que si trata de imponerla, es lícito, y en ciertos casos necesario, rechazarla, así sea con violencia. La ley injusta es injusticia; injusticia es su ejecución, y su Tribunal no es de justicia, sino de injusticia; la Justicia está en destruirlo.

Mas, en fin; si hay alguien de esos truanes que se empeñan en seguir hasta mis huellas y quieren salpicar mi pureza, otra vez les invito para que lo hagan frente a frente y en público, no cobardemente como lo vienen haciendo unos semihombres, brutos y miserables rastreros.

Si me avisais, acudiré donde puedan oírnos y juzgarnos.

JOAQUIN MARINEL-LO BOSCH.

Santa Perpetua de Moguda 21 Diciembre 1915.

Per la setmana entrant

Els dats que varen ésser llegits en passades sessions de l'Ajuntament pel senyor Grau i que tan discutits foren en les mateixes, els publicarem en la edició de la setmana vinienta per a demostrar la gestió econòmica del Municipi a base de la supressió dels consums.

Sessió de l'Ajuntament

Amb més concurrència que'n altres sessions, dijous passat celebrà l'acostumada sessió de segona convocatorià'l nostre Ajuntament.

S'aprova l'acta de la anterior. Els senyors Mir i Romeu s'adhereixen al vot de gràcies otorgat a l'arcalde dimissionari.

S'aprova tot l'ordre del dia que hi figuren només que dictamins de tràmit.

Hi ha sobre la taula un dictamen d'una Comissió especial presentant el projecte de Reglament d'empleats. A petició del senyor Llagostera queda vuit dies més sobre la taula.

Se llegeixen els datos que va demanar en la sessió passada el senyor Llagostera, quins datos ja en altre lloc anunciem que seran publicats en la edició vinenta en aquestes planes. Acabada la seva lectura i després de donar alguna explicació el senyor Mutlló, el senyor Llagostera explica l'alcanç dels datos demanats, que no és altre que demostrar l'estat econòmic del Municipi baix la supresió de l'impost de consums. Després d'elogiar la col·laboració tan eficaç del senyor Grau, explica tot el procés i conseqüències de la supresió de consums, i diu que fa aquestes explicacions per a demostrar que'l canvi de la marxa econòmica ha de reportar un gran benefici per a la nostra ciutat. Diu que la seva obsessió per a portar a cap aquest complicadíssim afer, no és altre que l'amor i estima que sent per Sabadell. Després passa a comentar tots els datos llegits.

Acabat el llarguissim discurs del nostre amic Llagostera, la presidència observa que han passat les hores reglamentaries de la sessió, s'acorda prorrogar aquesta per menys de dugues hores.

El senyor Grau parla dels datos que llegí i comentà en la sessió passada el senyor Solà, volguent demostrar aquest amb aires d'hisendista expert, que lo que va demostrar l'orador en la penúltima sessió estava en una base falsa i d'un gran error de càlcul. El senyor Grau combat tot lo manifestat pel senyor Solà, i vé a demostrar que lo llegit per éll estava lligítimament fundat. Durant el seu discurs rebut tot lo dit pel senyor Solà referent a la seva gestió i

després li treu a relluir totes les faltes i incompliments com a individu de la Comissió d'Hisenda. En resum, el senyor Solà queda d'una manera llastimosa baix les paraules del senyor Grau, que son una forta diatriba contra la seva actuació.

El senyor Solà contesta com pot al senyor Grau, entaulant-se un debat entre dits senyors, debat que s'allarga desmesuradament tractant d'assumptes purament administratius que fora llarg d'esmentar per la seva indole.

El senyor Romeu diu que lo que's tracta és un assumpte personal i tothom està convençut de que dits senyors han obrat molt bé dintre'l Municipi. No obstant demana a la presidència que talli aquest debat que és incorrecte i irregular.

La presidència diu que no vol tallar el debat mentre se discuteixi.

El senyor Solà se sincera dels seus discursos.

Seguidament s'aixeca la sessió. Era aprop d'un quart de dugues de la matinada.

Noves

—Diumenge passat van ésser elegits per unanimitat, en reunió general, els següents individus per a formar de la Junta Directiva del Círcol Republicà Federal: Joan Vidal Isanda, Joan Prat Badia, Josep Badia Bartori, Joan Ambrós Mestres, Camil Utset Turró, Rafel Giner Hilari.

Oïdors de comptes: Ramón Marimón Andrés, Joan Serra Gumbert i Jordi Borrell Perez.

—Durant aquestes festes de Nadal, la Joventut Recreativa del Círcol Republicà Federal celebrarà

els següents balls i concerts, quina execució dels programes va a càrrec de la aplaudida Banda del Batalló de Caçadors de Mérida:

Dia 25: Nit a dos quarts de deu: Gran concert i a les deu un grandios ball.

Dia 26: Matí a les onze: Grandios concert matinal tocant dita banda un escullit programa.

Tarde a les quatre concert i a dos quarts de cinc lluit ball de tarde de quatre hores.

—Se diu que's molt fàcil que a darrers de gener vingui a donar un concert en la nostra ciutat la Orquestra Sinfónica de Barcelona.

—El propietari del "Pirineus Bar", en Isidre Creus, ens ha enviat, acompanyada de deu bons, una carta que diu així:

"A la memoria de la nostra filla i en agraïment a l'acullida que Sabadell ha dispensat a la Secció de Bunyoleria i "xurreria" del nostre "Pirineus Bar", volem obsequiar per les festes de Nadal a 100 famílies pobres. Tingui la bondat d'acceptar deu i repartir-los entre aquesta pobre gent que, si be es veritat poc consol ha de donar-los, al menys tindran la satisfacció d'alegrar als seus fills amb el nostre modest obsequi."

Agraim al senyor Creus, en nom dels favorecuts el seu obsequi.

—Ultimats ja casi tots els detalls, la comissió de festetjos de la prop-passada Festa Major, ha determinat per al dia 24 del corrent vigilia de Nadal, la overtura de la Tómbola que té anunciada, continuant overta tots els demés dies fins al 6 del pròxim Janer, festivitat dels Reis.

—Del nostre confrare "Gazeta del Valles" hem rebut un artistic calendari de paret per a 1916.

Agraim l'obsequi.

Impremta Sallent; Sant Quirce, 32 - Telèfon 520

Destilació especial
del anissat refinat

Anís del 'Gato'

Pere Cisa Destilerías a Barcelona i Masnou

Kiosc de Canaletes

Cervesa E. Petry.

S. EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

Gasseosa F. PANÉ

Se serveix a domicili

Rambla, 198

Latorre, 2

SABATERIA
TOUS

Es la casa que ven el calçat més elegant
i més ben confeccionat a preus reduïts

El Taller de Sastreria d'En
Josep Rotllant

l'ha traslladat a la

Rambla, n.º 60

Lo que posa en coneixement de la seva distingida i nombrosa clientela.